

Romanța ultimei seri

Ion Minulescu

Pe buzele-mi roșii port și-astăzi stigmatul
Dezastrelor mute din ultima seară...
Pe buzele-mi roșii - apusuri de vară -
Port urmele luptei pierdută-n palatul
Eternului Măine
Și fostului Ieri!...

Mi-ai spus într-o seară că-i ultima seară!...
Vai!... Ultima seară ce trist se sfârșea...
Te văd parcă și-astăzi învinsă,
Culcată,
Pe-aceeași arabă și veche sofa,
Cu pleoapele-nchise,
Cu gura-nclăștată
Și mâinile-n cruce ca două stindarde
Salvate din focul cetății ce arde!...

Sărmană învinsă de însuși învinsul
Voințelor tale...
Supremă chemare
Ce-și pierde zigzagul în gesturi ce mor...
Lumină nocturnă de stea căzătoare...
Pe buzele-mi roșii privește stigmatul
Dezastrelor mute din ultima seară
Și-ascultă-ți a luptei stridentă chitară
Cum plânge,
Și-n urmă, cum moare-n palatul
Eternului Măine
Și fostului Ieri!...
Sunt glasuri de clopot ce parcă te cheamă
Și glasuri de ștreanguri ce scârțâie-n vânt...
Un glas de frânghie și-un glas de aramă
Se zbat împreună,
Și două sentințe
Topite sunt parcă-ntr-un singur cuvânt:
"Amantul te minte"...
"Amantul te minte"...
Și-n viață, același etern Început
E doar profanarea acelor Sfârșituri,
Trăite
Și-apuse cu cei din trecut!